

17 Δεκεμβρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΜΙΧΑΗΛ ΣΕΡΓΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες-Εναγόμενοι 3 & 4,

v.

ΜΑΡΟΥΛΛΑΣ ΖΑΧΑΡΟΥΔΗ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

*Εφεσίβλητων-Εναγομένων 1 και 2,**(Πολιτική Έφεση Αρ. 7777).*

Αμέλεια — Τροχαίο ατύχημα — Αξιολόγηση μαρτυρίας από το πρωτόδικο Δικαστήριο — Κρίθηκε ότι δεν συνέτρεχε οποιοσδήποτε λόγος για επέμβαση από το Εφετείο.

Το αυτοκίνητο που οδηγούσε η εφεσίβλητη 1 συγκρούστηκε με το φορτηγό που οδηγούσε ο εφεσείων 1, στην λεωφόρο Λεμεσού στη Λευκωσία, στο σημείο συμβολής της με τη λεωφόρο Αγλαντζιάς. Τα δύο οχήματα συγκρούστηκαν στη συνέχεια με δύο άλλα αυτοκίνητα, που ήσαν ακινητοποιημένα στη δεξιά λωρίδα της λεωφόρου για να στρίψουν στη λεωφόρο Αγλαντζιάς. Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου προβλήθηκαν δύο αλληλοσυγκρουόμενες εκδοχές. Η εφεσίβλητη 1 ισχυρίστηκε ότι ενώ οδηγούσε στην αριστερή λωρίδα της λεωφόρου (στο σημείο εκείνο η λεωφόρος χωριζόταν σε τρεις λωρίδες κυκλοφορίας) ένωσε κτύπημα στο πίσω δεξιό μέρος του αυτοκινήτου της. Ο εφεσείων 1 ισχυρίστηκε ότι εκείνος οδηγούσε στην αριστερή λωρίδα αλλά προς το κέντρο της, και η εφεσίβλητη 1 είχε προσπαθήσει να τον προσπεράσει από αριστερά, στον υπάρχοντα χώρο, αλλά που προφανώς αποδείχθηκε ανεπαρκής και επήλθε η σύγκρουση. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού αξιολόγησε πλήρως την μαρτυρία, έκρινε ότι η εκδοχή της εφεσίβλητης 1 ήταν η πιο φυσική και συνάδουσα με την υπάρχουσα μαρτυρία και την αποδέχθηκε, απορρίπτοντας εκείνη του εφεσείοντα 1. Κατ' έφεση, ο εφεσείων 1 ισχυρίστηκε ότι τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν συνήδαν με την πραγματική μαρτυρία, και ιδιαίτερα τα ίχνη τροχοπέδησης.

Αποφασίστηκε ότι:

Το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε παραγνωρίσει οποιοδήποτε μαρτυρικό στοιχείο, ενώ κανένα στοιχείο της πραγματικής μαρτυρίας δεν ερχόταν σε σύγκρουση με τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου, και γι' αυτό κανείς λόγος δεν συνέτρεχε για επέμβαση του Εφετείου.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Έφεση.

Έφεση από τους εναγομένους 3 και 4 κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Αρέστης, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 26.10.1988 (Αρ. Αγωγής 260/86) με την οποία καταλογίστηκε η αποκλειστική ευθύνη για την πρόκληση του επίδικου οδικού ατυχήματος στον εφεσεϊόντα 1.

Σ. Λιασίδης, για τους εφεσεϊόντες.

Κ. Κούσιος, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Η έφεση στρέφεται κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία καταλογίστηκε η αποκλειστική ευθύνη για την πρόκληση του επίδικου οδικού ατυχήματος στον εφεσεϊόντα 1 - εναγόμενο 3.

Τα εισαγωγικά γεγονότα είναι αναμφισβήτητα. Στο σημείο της ένωσης της λεωφόρου Λεμεσού με την λεωφόρο προς την Αγλαντζιά, ο δρόμος χωρίζεται σε τρεις λωρίδες κυκλοφορίας. Ο ενάγων είχε ακινητοποιημένο το αυτοκίνητό του στη δεξιά λωρίδα για να προχωρήσει, όταν θα άναβε το πράσινο φως, προς τη λεωφόρο Αγλαντζιάς. Επέπεσαν στο αυτοκίνητό του και σε άλλο που ήταν ακινητοποιημένο πίσω του, τα αυτοκίνητα που οδηγούσαν ο εφεσεϊών 1 και η εφεσίβλητη 1 - εναγομένη 1. Αυτά τα δυο αυτοκίνητα ανήκαν αντίστοιχα στον εφεσεϊόντα 2 - εναγόμενο 4 και στον εφεσίβλητο 2 - εναγόμενο 2 που, τελικά, είναι δεκτό πως είναι εκ προστήσεως υπεύθυνοι.

Ο ενάγων διεκδίκησε αποζημιώσεις για τις ζημιές στο αυτοκίνητό του από τους τέσσερις εναγομένους. Το ύψος των ζημιών που υπέστη είχαν συμφωνηθεί, έγινε αποδεκτό

από όλους πως ο ίδιος δεν είχε ευθύνη για το ατύχημα και συμφώνησαν πως εκείνο που ουσιαστικά απέμενε ήταν ο προσδιορισμός του ποιός από τους δυο οδηγούς, ο εφεσείων 1 ή η εφεσίβλητη 1, έφερε την ευθύνη για το ατύχημα. Δεν αναφερόμαστε και στις ζημιές των άλλων αυτοκινήτων ή ακόμα και στις γενικές αποζημιώσεις που επιδικάστηκαν γιατί τελικά είτε συμφωνήθηκαν είτε δεν αποτελούν αντικείμενο εξέτασης στην έφεση αυτή. Με δικονομικούς χειρισμούς, στηριγμένους σε κοινές θέσεις όλων των διαδίκων, στη λεπτομέρεια των οποίων δε χρειάζεται να επεκταθούμε, η συμμετοχή του ενάγοντα στη διαδικασία, στην ουσία, τερματίστηκε.

Τα δυο αυτοκίνητα παρεξέκλιναν προς τα δεξιά και επέπεσαν στα ακινητοποιημένα αυτοκίνητα γιατί συγκρούστηκαν πρώτα μεταξύ τους με αποτέλεσμα οι οδηγοί τους να χάσουν τον έλεγχό τους. Η αντιδικία αφορούσε στους λόγους που προκάλεσαν εκείνη την πρώτη σύγκρουση.

Ήταν η μαρτυρία της εφεσίβλητης 1 πως ενώ οδηγούσε σταθερά στην αριστερή λωρίδα κυκλοφορίας, αντιλήφθηκε κάποιο όγκο να κινείται στα δεξιά της και αμέσως μετά άκουσε το δυνατό κτύπημα της σύγκρουσης. Είναι αναμφισβήτητο πως ήλθαν σε επαφή το αριστερό μέρος του εμπρόσθιου αριστερού τροχού του φορτηγού του εφεσείωντα 1 και το δεξιό πίσω μέρος του αυτοκινήτου της εφεσίβλητης 1. Αντίθετα, ήταν η μαρτυρία του εφεσείωντα 1 αλλά και του εφεσείωντα 2 που, όπως κατέθεσαν, τον ακολουθούσε οδηγώντας άλλο αυτοκίνητο, πως ήταν εκείνος που οδηγούσε στην αριστερή λωρίδα κυκλοφορίας. Ισχυρίστηκαν, όμως, πως για κάποιο λόγο ο εφεσείων 1 κρατούσε το δεξιό μέρος της λωρίδας εκείνης, πως, επομένως, υπήρχε κενός κάποιος χώρος μεταξύ της αριστερής πλευράς του φορτηγού του και του πεζοδρομίου, και πως το δυστύχημα έγινε προφανώς όταν η εφεσίβλητη 1 προσπάθησε να περάσει δια μέσου εκείνου του χώρου που αποδείχθηκε ανεπαρκής. Κατέθεσε ο εφεσείων 1 πως κάποια στιγμή αντιλήφθηκε ότι κάτι κτύπησε στο αυτοκίνητό του και είδε το αυτοκίνητο της εφεσείουσας 1 μπροστά του.

Η μαρτυρία είχε συμπληρωθεί με την περιγραφή της σκηνης από τον αστυφύλακα που διερεύνησε το ατύχημα και από όσα κατέθεσε ένας ακόμα μάρτυρας, συνάδελφος της εφεσιβλήτης 1, που αναφέρθηκε σε δηλώσεις που κατά τον ισχυρισμό του έγιναν από τους εφεσειόντες αμέσως μετά το ατύχημα.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αφού αναφέρθηκε με κάθε λεπτομέρεια στη μαρτυρία έκρινε αξιόπιστη την εφεσιβλήτη 1 και το μάρτυρα που εκείνη κάλεσε. Θεώρησε την καθαρή, φυσιολογική και χωρίς περιστροφές μαρτυρία της εφεσιβλήτης 1, όπως την περιέγραψε, ως ανταποκρινόμενη στην αλήθεια. Η εικόνα που σχημάτισε για τους εφεσειόντες ήταν εντελώς αρνητική. Αναφέρθηκε σε αντιφάσεις στη μαρτυρία τους και τελικά θεώρησε πως η εκδοχή τους ήταν αφύσικη έχοντας υπόψη τα σταθερά σημεία αναφοράς που υπήρχαν.

Οι λόγοι της έφεσης αφορούν αποκλειστικά στον τρόπο με τον οποίο αξιολογήθηκε η μαρτυρία. Ο δικηγόρος των εφεσειόντων υποστήριξε ότι, ανεξάρτητα από όσες αδυναμίες ήταν δυνατό να εντοπιστούν στη μαρτυρία τους, το Δικαστήριο θα έπρεπε τελικά να δεχθεί τη δική τους εκδοχή, γιατί, αντίθετα με τη μαρτυρία των αντιδίκων τους, υποστηριζόταν από την πραγματική μαρτυρία. Ως τέτοια πραγματική μαρτυρία ανέφερε τα σημεία των αυτοκινητών που κτυπήθηκαν, την τροχιά των ιχνών τροχοπέδησης που άφησε το φορτηγό των εφεσειόντων, το σημείο της σύγκρουσης σε συνδυασμό με το πλάτος του αυτοκινητού των εφεσιβλήτων και, τελικά, μαύρισμα στο αριστερό πεζοδρόμιο, λίγο πριν από το σημείο σύγκρουσης που κατά την εισήγηση των εφεσειόντων προκλήθηκε από την τριβή σ' αυτό του αριστερού εμπρόσθιου τροχού του αυτοκινητού των εφεσιβλήτων.

Δεν έχουμε ικανοποιηθεί ότι συντρέχουν λόγοι για παρέμβασή μας προς ανατροπή των ευρημάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν παραγνώρισε ο,τιδήποτε από όσα δεδομένα απαρίθμησε ενώπιόν μας ο δικηγόρος των εφεσειόντων. Αντίθετα,

αφού τα παρέθεσε, τα σχολίασε και έκρινε πως τελικά εμφανίζουν την εκδοχή των εφεσιβλήτων πιο φυσιολογική. Ο τρόπος με τον οποίο κτυπήθηκαν τα αυτοκίνητα και το σημείο σύγκρουσης δεν είναι δυνατό να θεωρηθούν ότι αντικρούουν τη μαρτυρία της εφεσίβλητης 1 ενώ το γεγονός ότι τα ίχνη τροχοπέδησης του φορητού των εφεσειώντων άρχιζαν από σημείο που βρισκόταν στην ίδια ευθεία με το σημείο σύγκρουσης, ήταν πιο συνεπές προς την εκδοχή της εφεσίβλητης. Αυτό γιατί αν ήταν ορθός ο ισχυρισμός του εφεσειόντα 1 ότι χρησιμοποίησε τα φρένα του οχήματος του αφού πρώτα κτυπήθηκε από το αυτοκίνητο της εφεσίβλητης 1, το φυσιολογικό θα ήταν τα ίχνη αυτά να άρχιζαν μετά το σημείο σύγκρουσης. Το γεγονός ότι τα ίχνη άρχιζαν από το σημείο που αναφέρθηκε, ενίσχυε την εκδοχή πως ο εφεσειών 1 είχε συνειδητοποιήσει κίνδυνο πριν τη σύγκρουση πράγμα που δεν θα μπορούσε να είχε συμβεί αν, όπως ισχυρίστηκε, δεν αντιλήφθηκε ο,τιδήποτε πριν το αυτοκίνητο της εφεσίβλητης 1 κτυπήσει στο δικό του αυτοκίνητο. Εξάλλου, η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία δεν υπήρχε η απαραίτητη θετική μαρτυρία που θα συνέδεε το μαύρισμα στο πεζοδρόμιο με το αυτοκίνητο της εφεσίβλητης 1 ήταν εύλογα επιτρεπτή. Η διαφορετική άποψη των εφεσειόντων στηρίχτηκε σε απλή πιθανολόγηση που έκαμε ο εξεταστής της υπόθεσης και που δεν μπορούσε να οδηγήσει, χωρίς ο,τιδήποτε άλλο, σε εύρημα τέτοιας μορφής.

Εισηγήθηκαν οι εφεσειόντες πως και στην περίπτωση που θα χρησιμοποιόταν ως βάση η μαρτυρία των εφεσιβλήτων, υπήρχαν περιθώρια για εξαγωγή συμπεράσματος πως συνέτρεξε στην πρόκληση του ατυχήματος, σε μεγάλο βαθμό, και η αμέλεια της εφεσίβλητης 1. Δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε. Εφόσον τα πράγματα εξελίχτηκαν όπως τα περιέγραψε η εφεσίβλητη 1, δεν είναι δυνατό να εντοπιστεί ο,τιδήποτε στην συμπεριφορά της που θα μπορούσε να αναχθεί σε συντρέχουσα αμέλεια.

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.